

KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

10. november 2004 *

I sag T-316/04 R,

Wam SpA, Cavezzo di Modena (Italien), ved avvocato E. Giliani,

sagsøger,

mod

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved V. Di Bucci og E. Righini,
som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg,

sagsøgt,

angående en påstand om udsættelse af gennemførelsen af Kommissionens beslutning af 19. maj 2004 (K(2004) 1812 endelig udg.), vedrørende statsstøtte C 4/2003 (ex NN 102/2002),

* Processprog: italiensk.

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET
I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

- 1 Den 19. maj 2004 vedtog Kommissionen beslutning K(2004) 1812 endelig udg. vedrørende statsstøtte C 4/2003 (ex NN 102/2002) fra Den Italienske Republik til sagsøgeren (herefter »den anfægtede beslutning«).
- 2 I den anfægtede beslutning konstaterede Kommissionen, at sagsøgeren i løbet af 1995 og 2000 fik to lån til nedsat rente i medfør af den italienske lov nr. 394/81 af 29. juni 1981, hvis formål er at lette de italienske virksomheders adgang til markeder i de stater, der ikke tilhører Den Europæiske Union (herefter »den pågældende støtte«).
- 3 Den anfægtede beslutning bestemmer i artikel 1, at den pågældende støtte henhører under anvendelsesområdet for artikel 87, stk. 1, EF, at den ikke er blevet anmeldt til Kommissionen i overensstemmelse med artikel 88, stk. 3, EF, og at den udgør ulovlig støtte.

- 4 Den anfægtede beslutnings artikel 2 fastsætter følgelig, at der skal ske tilbagesøgning af et beløb på 48 054,41 EUR med tillæg af renter at regne fra den 24. april 1996, og af et beløb på 104 930,65 EUR med tillæg af renter at regne fra datoen for beslutningen.
- 5 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. august 2004 anlagde sagsøgeren sag i henhold til artikel 230 EF med påstand om annullation af den anfægtede beslutning.
- 6 Ved særskilt dokument registreret på Rettens Justitskontor den 30. september 2004 har sagsøgeren indgivet nærværende begæring om foreløbige forholdsregler i henhold til artikel 242 EF og artikel 104 ff. i Rettens procesreglement med påstand om, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning udsættes. Sagsøgeren har ligeledes nedlagt påstand om, at Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.
- 7 Kommissionen har indgivet sine skriftlige bemærkninger til den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler den 14. oktober 2004 inden for den frist, der var fastsat i henhold til procesreglementets artikel 105, stk. 1. Kommissionen har nedlagt påstand om, at begæringen om udsættelse af gennemførelsen ikke tages til følge, og at sagsøgeren tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Retlige bemærkninger

- 8 I medfør af artikel 242 EF og 243 EF, jf. artikel 225, stk. 1, EF, kan Retten, hvis den skønner, at forholdene kræver det, udsætte gennemførelsen af den anfægtede retsakt eller foreskrive de nødvendige foreløbige forholdsregler.

- 9 Artikel 104, stk. 2, i Rettens procesreglement bestemmer, at begæringer om foreløbige forholdsregler skal angive søgsmålets genstand, de omstændigheder, der medfører uopsættelighed, samt de faktiske og retlige grunde til, at den begærede foreløbige forholdsregel umiddelbart forekommer berettiget (*fumus boni juris*). Disse betingelser er kumulative, således at der ikke kan anordnes foreløbige forholdsregler, når en af dem ikke er opfyldt (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 14.10.1996, sag C-268/96 P(R), SCK og FNK mod Kommissionen, Sml. I, s. 4971, præmis 30). Retten kan endvidere i givet fald foretage en interesseafvejning (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 29.6.1999, sag C-107/99 R, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4011, præmis 59).
- 10 De begærede forholdsregler skal endvidere være foreløbige, dvs. ikke foregribe retlige eller faktiske tvistepunkter og ikke på forhånd ophæve virkningerne af den afgørelse, der senere skal træffes i hovedsagen (kendelse afsagt af Domstolens præsident den 19.7.1995, sag C-149/95 P(R), Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., Sml. I, s. 2165, præmis 22).
- 11 I forbindelse med denne samlede vurdering råder Fællesskabets retsinstanser i sager om foreløbige forholdsregler desuden over et vidt skøn og kan frit under hensyn til sagens særegenheder afgøre, hvorledes disse forskellige betingelser skal efterprøves samt rækkefølgen for denne undersøgelse, når ingen fællesskabsretlig bestemmelse pålægger dem af anvende et forud fastsat skema for vurderingen af nødvendigheden af at træffe foreløbig afgørelse (kendelsen i sagen Kommissionen mod Atlantic Container Line m.fl., præmis 23).
- 12 Retten har under hensyn til sagens akter fundet, at den er i besiddelse af alle de nødvendige oplysninger for at kunne træffe afgørelse om den foreliggende begæring om foreløbige forholdsregler, uden at det forinden er nødvendigt at høre parternes mundtlige bemærkninger.

Parternes argumenter

- 13 Sagsøgeren har anført, at alle betingelserne for anordning af de begærede foreløbige forholdsregler er opfyldt i det foreliggende tilfælde.

- 14 Sagsøgeren har med henblik på at godtgøre, at betingelsen vedrørende fumus boni juris er opfyldt, henvist til de 11 anbringender, som er fremført i hovedsagen, og som ligeledes er anført i begæringen om foreløbige forholdsregler. Disse anbringender er, at der er sket tilsidesættelse af flere almindelige fællesskabsretlige principper samt af artikel 87 EF, 88 EF og 253 EF og af artikel 2, litra b), i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af EF-traktatens artikel 87 og 88 på de minimis-støtte (EFT L 10, s. 30). Sagsøgeren har bilagt begæringen adskillige dokumenter og vidneudsagn vedrørende fumus boni juris og navnlig vedrørende spørgsmålet om, hvorvidt den af Kommissionen fastslåede statsstøtte kunne påvirke konkurrencen.

- 15 Sagsøgeren har med hensyn til betingelsen vedrørende uopsættelighed anført, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning vil medføre en uoprettelig situation, som indebærer et uopretteligt tab. Sagsøgeren har herved påberåbt sig fire anbringender vedrørende uopsætteligheden.

- 16 For det første vil gennemførelsen af den anfægtede beslutning medføre, at lov nr. 394/81 ikke finder anvendelse, og følgelig medføre, at de bidrag, der har til formål at fremme etableringen af italienske virksomheder i tredjelande, indstilles, således at de italienske investeringer på disse markeder vil falde og de italienske virksomheders relative stilling, herunder sagsøgerens, formindskes.

- 17 For det andet har sagsøgeren anført, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning vil forpligte Den Italienske Republik til at anlægge retssager med henblik på tilbagesøgning af den støtte, der er ydet siden ikrafttrædelsesdatoen for lov nr. 394/81, dvs. siden 1981, hvilket vil medføre et tab for alle de støttemodtagende virksomheder, en uoprettelig ændring af den økonomiske ligevægt og et klima præget af usikkerhed og mistillid for virksomhederne i Italien.
- 18 For det tredje har sagsøgeren anført, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning vil medføre, at de finansieringskontrakter, som vedrører virksomheden, vil blive ugyldige, samt medføre en forpligtelse til øjeblikkeligt at tilbagebetale et beløb på 1 480 000 EUR, hvilket vil bringe virksomhedens eksistens i fare. Det samme vil være tilfældet med hensyn til de kontrakter, der er indgået af de øvrige virksomheder, hvilket vil forårsage et uopretteligt tab for disse virksomheder og for den nationale økonomi.
- 19 Sagsøgeren har for det fjerde tilføjet, at den italienske lovgiver gennem nye love vil kunne ændre de finansieringsfaciliteter, der er fastsat i den for tiden gældende ordning, således at sagsøgeren ikke længere vil kunne opnå tilbagebetaling af den pågældende støtte i tilfælde af, at Retten annullerer den anfægtede beslutning.
- 20 Sagsøgeren har for så vidt angår afvejningen af de foreliggende interesser anført, at en udsættelse af gennemførelsen af den anfægtede afgørelse vil være den mest afbalancerede løsning, eftersom en øjeblikkelig gennemførelse af beslutningen vil medføre alvorlige og uoprettelige tab ikke kun for sagsøgeren, men ligeledes for den italienske og den europæiske økonomi, mens en udsættelse af gennemførelsen ikke vil berøre den anfægtede beslutnings virkning i tilfælde af, at sagsøgeren ikke får medhold i hovedsagen
- 21 Kommissionen har ikke fremsat bemærkninger med hensyn til sagsøgerens argumenter vedrørende betingelsen om *fumus boni juris*, idet Kommissionen er af den opfattelse, at begæringen under alle omstændigheder er åbenbart grundløs for så vidt angår uopsætteligheden og interesseafvejningen.

- 22 Kommissionen har i denne forbindelse påpeget, at sagsøgeren ikke har fremført noget forhold, som kan godtgøre, at de begærede forholdsregler er uopsættelige. Ifølge Kommissionen er argumenterne vedrørende det tab, som angiveligt påføres den italienske økonomi og de italienske virksomheder i almindelighed ikke relevante med henblik på at godtgøre uopsætteligheden i forhold til sagsøgerens egne interesser, hvilket kræves i henhold til fast retspraksis. Sagsøgeren har ikke godtgjort, at det påberåbte tab kunne bringe virksomhedens eksistens på markedet i fare. Under alle omstændigheder er det påberåbte tab rent hypotetisk og på ingen måde understøttet af det mindste bevis.
- 23 Kommissionen er med hensyn til interesseafvejningen af den opfattelse, at denne klart falder ud til Kommissionens fordel, eftersom det angivelige tab er rent hypotetisk, mens Fællesskabets interesse i gennemførelsen af beslutningen ifølge fast retspraksis går forud for støttemodtagerens interesser.
- 24 Kommissionen har endelig påpeget, at sagsøgerens vidneudsagn ikke er relevante, eftersom de på ingen måde vedrører uopsættelighedsbetingelsen eller interesseafvejningen.

Retten's bemærkninger

- 25 Retten finder, at betingelsen om uopsættelighed i det foreliggende tilfælde bør undersøges først.
- 26 I denne forbindelse fremgår det af fast retspraksis, at spørgsmålet om, hvorvidt en begæring om foreløbige forholdsregler er uopsættelig, skal vurderes på baggrund af

nødvendigheden af, at der træffes en foreløbig afgørelse for at undgå, at den begærende part udsættes for et alvorligt og uopretteligt tab. Den, der indgiver en sådan begæring, skal dokumentere ikke at kunne afvente afgørelsen i hovedsagen uden at blive påført et sådant tab (jf. kendelse afsagt af Rettens præsident den 3.12.2002, sag T-181/02 R, Neue Erba Lautex mod Kommissionen, Sml. II, s. 5081, præmis 82 og den deri citerede retspraksis).

- 27 Tabets truende nærhed skal ikke være godtgjort med absolut vished. Det er tilstrækkeligt, navnlig når tabets indtræden afhænger af, at der foreligger en flerhed af faktorer, at det er forudsigeligt med en tilstrækkelig grad af sandsynlighed. Sagsøgeren skal ikke desto mindre fortsat føre bevis for de faktiske omstændigheder, der skal begrunde, at der er udsigt til en sådan alvorlig og uoprettelig skade (jf. kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12.10.2000, sag C-278/00 R, Grækenland mod Kommissionen, Sml. I, s. 8787, præmis 15, og kendelsen i sagen Neue Erba Lautex mod Kommissionen, præmis 83 og der deri citerede retspraksis).

- 28 Ifølge fast retspraksis er sagsøgeren, med henblik på at bevise, at uopsættelighedsbetingelsen er opfyldt, desuden forpligtet til at godtgøre, at en udsættelse af gennemførelsen eller de øvrige begærede foreløbige forholdsregler er nødvendige for at beskytte sagsøgerens egne interesser (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 4.5.1964, sag 12/64 R, Ley mod Kommissionen for Det Europæiske Økonomiske Fællesskab, Sml. 1965-1968, s. 37, org.ref.: Rec. s. 175). Sagsøgeren kan derimod ikke med henblik på at bevise uopsætteligheden påberåbe sig, at der er sket tilsidesættelse af en interesse, som ikke er personlig, som f.eks. tilsidesættelse af en generel interesse eller af tredjemands interesser, hvad enten der er tale om en borgers eller en medlemsstats interesser (jf. i denne retning kendelse afsagt af Domstolens præsident den 6.5.1988, sag 112/88 R, Sammenslutningen af cedratproducenter på Kreta mod Kommissionen, Sml. s. 2597, præmis 20, og kendelse afsagt af Rettens præsident den 30.6.1999, sag T-13/99 R, Pfizer Animal Health mod Rådet, Sml. II, s. 1961, præmis 136). Sådanne interesser kan i givet fald kun tages i betragtning i forbindelse med afvejningen af de foreliggende interesser (kendelsen i sagen Pfizer Animal Health mod Rådet, præmis 136).

- 29 Endelig bemærkes, at skønt det er fast retspraksis, at et rent økonomisk tab ikke, bortset fra ganske usædvanlige tilfælde, kan betragtes som uopretteligt eller selv vanskeligt afhjælpeligt, da det kan være genstand for en senere økonomisk erstatning, er det ligeledes fast retspraksis, at en foreløbig forholdsregel er berettiget, hvis sagsøgeren, hvis der ikke træffes en sådan forholdsregel, vil befinde sig i en situation, der kan true selve virksomhedens eksistens inden afsigelsen af den dom, der afslutter hovedsagen, eller ændre dets markedsposition på uoprettelig vis (kendelsen i sagen Neue Erba Lautex mod Kommissionen, præmis 84, kendelse afsagt af Rettens præsident den 20.7.2000, sag T-169/00 R, Esedra mod Kommissionen, Sml. II, s. 2951, præmis 45, og af 27.7.2004, sag T-148/04 R, TQ3 Travel Solutions Belgium mod Kommissionen, Sml. II, s. 3027, præmis 46).
- 30 Det bør derfor undersøges, om sagsøgeren i tilstrækkelig grad har godtgjort, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning kan berøre virksomhedens egne interesser i et sådant omfang, at dets eksistens bringes i fare eller at dets markedsposition ændres på uoprettelig vis inden afsigelsen af Rettens dom i hovedsagen.
- 31 I denne forbindelse må det konstateres, at sagsøgeren ikke har fremført noget bevis, som kan lede Retten frem til en sådan konklusion. Tværtimod må det konstateres, at de argumenter vedrørende uopsættelighed, som sagsøgeren har fremført i begæringen om foreløbige forholdsregler, er af generel og hypotetisk karakter og ikke er understøttet af de nødvendige beviser.
- 32 For så vidt angår sagsøgerens argumenter vedrørende konsekvenserne af, at lov nr. 394/81 ikke finder anvendelse — dvs. indstilling af bidrag, opsigelse af alle finansieringskontrakter indgået i henhold til denne lov og retssager med henblik på tilbagesøgning af den tidligere ydede støtte — for virksomheder i Italien, for den italienske økonomi og for den europæiske økonomi, må det konstateres, at disse argumenter, bortset fra den omstændighed, at de ikke vedrører sagsøgeren direkte

og derfor ikke er relevante med henblik på undersøgelsen af betingelsen vedrørende uopsættelighed, er rent hypotetiske og på ingen måde understøttet af det mindste bevis. Som Kommissionen med føje har påpeget, bestemmer den anfægtede beslutning tværtimod udtrykkeligt i præmis 125, at den »ikke har taget stilling til foreneligheden af de nationale bestemmelser, der er indført ved lov nr. 394/81«.

- 33 I modsætning til det af sagsøgeren påståede må det ligeledes konstateres, at skade på de personers rettigheder, som anses for modtagere af en statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet, er uadskilleligt forbundet med enhver kommissionsbeslutning om tilbagesøgning af en sådan støtte og ikke i sig selv kan betragtes som værende et alvorligt og uopretteligt tab uafhængigt af en konkret bedømmelse af alvorligheden og uopretteligheden af den specifikke påståede skade i hvert enkelt tilfælde (kendelsen i sagen Grækenland mod Kommissionen, præmis 21).
- 34 For så vidt angår de konkrete virkninger af den anfægtede beslutnings gennemførelse for sagsøgerens situation må det konstateres, at sagsøgeren indskrænker sig til generelt at påberåbe sig en uoprettelig ændring af den økonomiske ligevægt og et uopretteligt tab med hensyn til de italienske virksomheders, herunder sagsøgerens, position på markedet, uden imidlertid at forsøge at fremlægge bevis for sine påstande.
- 35 Hvad angår sagsøgerens argument om, at gennemførelsen af den anfægtede beslutning vil medføre, at finansieringskontrakterne bliver ugyldige, og vil forpligte sagsøgeren til at betale et beløb på 1480 000 EUR — hvilket er bestridt af Kommissionen, som har påpeget, at tilbagebetalingsbeløbet ikke svarer til det i

beslutningen fastsatte, som kun påbyder tilbagesøgning af beløb på 48 054,41 EUR og på 104 930,65 EUR med tillæg af renter — må det desuden konstateres, at sagsøgeren har fremsat generelle påstande, uden at gøre forsøg på at godtgøre hverken denne påstands reelle karakter eller at betalingen af et sådant beløb vil kunne bringe selskabets eksistens i fare.

- 36 Hvad endelig angår sagsøgerens fjerde argument om muligheden for, at Den Italienske Republik fremtidigt vil kunne ændre den støtteordning, som sagsøgeren har været omfattet af, således at virksomheden ikke længere vil kunne opnå tilbagebetaling af den pågældende støtte i tilfælde af, at beslutningen annulleres, er dette ligeledes hypotetisk og på ingen måde understøttet af beviser. Som Kommissionen har påpeget vil sagsøgeren desuden selv i dette tilfælde have mulighed for at anlægge efterfølgende retssager mod Den Italienske Republik eller mod Kommissionen, og sagsøgeren har i øvrigt ikke fremsat noget argument, som viser, at virksomheden er forhindret i at anlægge sådanne retssager til beskyttelse af sine interesser.
- 37 Da sagsøgeren således på ingen måde har understøttet sine påstande hvad angår et alvorligt og uopretteligt tab som følge af gennemførelsen af den anfægtede beslutning, må det på baggrund af ovenstående konstateres, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at virksomheden vil lide et alvorligt og uopretteligt tab, såfremt gennemførelsen af den anfægtede beslutning ikke udsættes.
- 38 Det følger heraf, at betingelsen vedrørende uopsætteligheden af begæringen om udsættelse af gennemførelsen ikke er godtgjort i tilstrækkeligt omfang. Følgelig bør begæringen om foreløbige forholdsregler ikke tages til følge, idet det er ufornuddent at undersøge, om de øvrige betingelser for anordning af foreløbige forholdsregler er opfyldt.

På grundlag af disse præmisser

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

- 1) **Begæringen om foreløbige forholdsregler tages ikke til følge.**
- 2) **Afgørelsen om sagens omkostninger udsættes.**

Således bestemt i Luxembourg den 10. november 2004.

H. Jung

Justitssekretær

B. Vesterdorf

Præsident